

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: D. P.
proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. KUJI 84676/2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. KUJI 84676/2023, se ruší.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 23. 8. 2023, č. j. DOP/49101/2023-hamac/9744/2022 se ruší v části, v níž Městský úřad Velké Meziříčí odmítl poskytnout zaslání meritorního rozhodnutí vydaného v řízení zahájeném příkazem ze dne 1. 3. 2023, č. j. DOP/57137/2022-hamac/9744/2022.
- III. Krajský soud v Brně nařizuje povinnému Městskému úřadu Velké Meziříčí, aby žalobkyni ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku poskytl meritorní rozhodnutí vydané v řízení zahájeném příkazem ze dne 1. 3. 2023, č. j. DOP/57137/2022-hamac/9744/2022, po vyloučení údajů o datu narození a adrese trvalého pobytu účastnice přestupkového řízení.

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni jako náhradu nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 21. 8. 2023 Městskému úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, žádost, kterou se domáhala poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a to: „*meritorního rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení zahájeném příkazem č. j. DOP/5737/2022-hamac/9744/2022 ze dne 1. 3. 2023*“ a dále požadovala informaci o tom, jak jsou správním orgánem uchovávána rozhodnutí, která jsou vyhotovena v elektronické podobě. Městský úřad Velké Meziříčí její žádosti vyhověl jen částečně, neboť jí poskytl pouze informace k uchovávání rozhodnutí správním orgánem. Učinil tak rozhodnutím ze dne 23. 8. 2023, č. j. DOP/49101/2023-hamac/9744/2022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace“). Ve zbylé části žádost žalobkyně odmítl s odůvodněním, že požadované informace se týkají dosud pravomocně neskončeného správního řízení, přičemž žalobkyně není jeho účastníkem, existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace z důvodu ochrany osobnosti a osobních údajů účastníka správního řízení a je nutné ochránit nestrannost správního orgánu. V neposlední řadě pak žádost odmítl i s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že požadovaná informace je novou informací vzniklou při přípravě konečného rozhodnutí.
2. Odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) a potvrdil rozhodnutí o odmítnutí informace. Proti němu brojí žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 29. 9. 2023.

II. Argumentace žalobkyně

3. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí hovoří o žádosti o poskytnutí kopie celého správního spisu, ačkoliv žalobkyně požadovala toliko konkrétní meritorní přestupkové rozhodnutí. Povinný subjekt zmatečně na jedné straně tvrdil, že omezil poskytnutí osobních údajů, na druhé straně pak uváděl, že odmítá poskytnout celou informaci.
4. Bez významu pro věc je dle žalobkyně argumentace žalovaného, že řízení nebylo dosud pravomocně skončeno, žalobkyně není účastníkem řízení a není známa její vazba na účastníka řízení. Osobnost a osobní údaje účastníka mohl povinný subjekt chránit anonymizací osobních údajů v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007-75, a ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013-23). Odkaz na § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je pak dle žalobkyně bezdůvodný, neboť se žalobkyně domáhá poskytnutí rozhodnutí, nikoliv informací vzniknuvších při přípravě rozhodnutí. Pokud jde o námitku nestrannosti správního orgánu, žalovaný pouze odkázal na základní zásady správního řízení.

5. Žalobkyně má v neposlední řadě za to, že se nedopouští žádného obstrukčního jednání, jak naznačuje rozhodnutí žalovaného, neboť podala bezvadnou žádost a institut práva na informace nezneužívá (jedná se o její druhou žádost).

III. Řízení před krajským soudem

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. K námitkám žalobkyně se nevyjádřil.
7. Soud oslovil jako možnou osobu zúčastněnou na řízení obviněnou z přestupku, jíž se týkalo nepravomocné rozhodnutí, jehož zpřístupnění se žalobkyně dožadovala. Ta soudu sdělila, že práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat nebude a že s poskytnutím přestupkového rozhodnutí souhlasí, vyjma údaje o svém datu narození a adrese trvalého pobytu.
8. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba je důvodná.
10. Skutkový stav popsal soud ve vymezení věci a přistoupil proto rovnou k právnímu posouzení.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Příčinou nepřezkoumatelnosti může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47).
12. Soud došel po prostudování napadeného a prvoinstančního rozhodnutí k závěru, že uvedená rozhodnutí nejsou stížena vadou spočívající v nesrozumitelnosti jejich odůvodnění či nedostatku důvodů ve smyslu shora citované judikatury. V napadeném rozhodnutí i rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace jsou – byť velice stručně a obecně – popsány úvahy správního orgánu, které ho vedly k odmítnutí žádosti o informace. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný (shodně s povinným subjektem) vysvětlil, proč nepovažuje za možné vyhovět předmětné žádosti: Žalobkyně není účastníkem řízení o přestupku, požadované informace představují nové informace ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť nedošlo k pravomocnému ukončení přestupkového řízení. Žalovaný stejně jako povinný subjekt poukazyval i na nestrannost správního orgánu. Z prvostupňového rozhodnutí plyne ještě další důvod odmítnutí žádosti žalobkyně, a to ochrana osobních údajů účastníka přestupkového řízení podle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je tedy evidentní, že správní orgány opřely svá rozhodnutí o jasně uvedené důvody.

13. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost ve skutečnosti, že žalovaný ve svém rozhodnutí hovořil o poskytnutí kopie celého správního spisu, ačkoliv žalobkyně v žádosti požadovala poskytnutí pouze konkrétního rozhodnutí ve věci samé. Žalobkyně má pravdu v tom, že rozhodnutí žalovaného se zbytečně rozsáhle zabývá otázkou, zda povinný subjekt postupoval podle správního právního předpisu, aniž by to kdokoli v odvolacím řízení zpochybnil. Městský úřad Velké Meziříčí nepovažoval podanou žádost za žádost o nahlédnutí do spisu a nevyřizoval ji podle správního řádu. Zcela správně ji vyhodnotil jako žádost o informace a postupoval podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Bylo tedy zbytečné se k této otázce v odvolacím řízení obsírně vyjadřovat. Přestože je tato pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí nadbytečná, nezakládá tím nesrozumitelnost celého rozhodnutí.
14. Protože námitku nepřezkoumatelnosti neshledal krajský soud důvodnou, přistoupil k posouzení zbývajících žalobních bodů.
15. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny je právo na informace zaručeno. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Právo na informace tedy představuje ústavně zaručené právo, které je navíc zakotveno i na mezinárodní úrovni (čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Nejedná se o absolutní právo, nýbrž o právo relativní (tzv. kvalifikované), které je možné za určitých okolností omezit, jak vyplývá z čl. 17 odst. 4 Listiny. Podle čl. 4 odst. 2 Listiny ovšem „*meze základních práv a svobod mohou být (..) upraveny pouze zákonem.*“ Zákonem, který právo na informace legitimně omezuje, je v daném případě zákon o svobodném přístupu k informacím. Ten disponuje širokou škálou prostředků sloužících k ochraně dotčených subjektů (například umožňuje chránit před zpřístupněním osobní údaje, obchodní tajemství, informace ohrožující národní bezpečnost apod.).
16. V první řadě je proto vždy třeba identifikovat zákonný důvod pro odeprání přístupu k informacím. Jeho nalezení ale neznamená, že žádost o informace se má automaticky odmítnout. Jde pouze o signál, že právo na informace se zde může dostávat do kolize s jiným ústavně zaručeným právem. Na řadu tak přichází provedení testu proporcionality, který vychází z § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ten je nutno adekvátně odůvodnit a při jeho provedení zohlednit konkrétní skutkové okolnosti jednotlivého případu (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 617 a násled.).
17. Žalovaný i povinný subjekt svá rozhodnutí vystavěly na několika důvodech, pro které dle jejich názoru bylo na místě odeprít poskytnutí požadovaného rozhodnutí žalobkyni. Za prvé, správní orgány nepovažovaly žalobkyni za osobu, která by byla oprávněna k nahlédnutí do správního spisu vedeného o konkrétním přestupku a k pořizování výpisů z tohoto spisu, včetně poskytnutí rozhodnutí ze spisu. To ale neznamená, že by žalobkyně nemohla požádat o poskytnutí informací, včetně poskytnutí kopie příslušného rozhodnutí, podle zákona o svobodném přístupu k informacím. I když žalobkyně není účastníkem přestupkového řízení a není ani osobou, náležející do okruhu osob vymezených v § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nevylučuje to obecné ústavní právo na přístup k informacím z tohoto spisu, které svědčí za podmínek upravených zákonem o svobodném přístupu k informacím každé fyzické a právnické osobě (viz § 3 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Na samotné skutečnosti, že žalobkyně nebyla účastnicí přestupkového řízení, tak odmítnutí žádosti o informace

postavit nelze. Zákon takový důvod nezná. Navíc sám žalovaný, jak soud popsal výše, v napadeném rozhodnutí košatě odůvodnil, že svobodný přístup k informacím se v daném případě uplatní „vedle“ nahlížení do spisu podle správního řádu.

18. Stěžejní stavební kámen argumentace obou správních orgánů tak z pohledu krajského soudu představovalo tvrzení, že nemohou poskytnout požadovanou informaci, protože přestupkové řízení nebylo dosud pravomocně skončeno, a to s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Ten stanoví: *„Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.“* S tím pak úzce souvisel i další argument, a to ochrana nestrannosti správního orgánu.
19. Ani takto ale nelze odůvodnit odepření přístupu k požadovaným informacím. Možnost omezit poskytnutí informace dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno vztáhnout pouze na zcela určitou konkrétní dobu formulovanou jako dobu přípravy rozhodnutí. V okamžiku, kdy je rozhodnutí již učiněno, lze mít za to, že příprava již byla ukončena a důvod odepření poskytnutí informace již nelze aplikovat (k tomu viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013, č. j. 11 A 149/2012-63). Samotné toto rozhodnutí za novou informaci vzniklou při jeho přípravě jistě považovat nelze. V projednávané věci žalobkyně žádala o poskytnutí nepravomocného rozhodnutí o přestupku. Správní orgány tak nepostupovaly správně, pokud žalobkyni odepřely poskytnutí rozhodnutí i s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť přípravu rozhodnutí ukončil samotný akt vydání onoho rozhodnutí.
20. Pokud by snad žalovaný chtěl tvrdit, že příprava přestupkového rozhodnutí je ukončena teprve ve chvíli, kdy nabude právní moci, ani s touto argumentací by neuspěl. Ústavní soud totiž označil v minulosti za protiústavní právní úpravu obsaženou v § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 28. 4. 2010, jež umožňovala poskytovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím pouze nepravomocné rozsudky a dotčenou část ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil (nález ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10). Následně Ústavní soud (v nálezu ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09) zdůraznil, že: *„pokud tedy bude příslušný orgán veřejné moci zamýšlet odepřít poskytnutí nepravomocného rozsudku právě ve jménu ochrany nezávislosti či nestrannosti soudní moci, bude muset předtím pečlivě analyzovat okolnosti konkrétního případu a zvažovat, zda je takový zásah do základního práva v demokratické společnosti absolutně nezbytný.“* Ačkoliv se Ústavní soud ve svých nálezech vyjadřoval jen k poskytování dosud nepravomocných rozsudků, Nejvyšší správní soud později jeho závěry vztáhl i na přístup k nepravomocným rozhodnutím správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 70/2017-44, BOD 18), a to včetně rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 6 As 66/2020-32, bod 23).
21. Nejvyšší správní soud tak učinil s plným vědomím rozdílů mezi soudním a správním rozhodováním. Vzal v úvahu neveřejnou povahu správního řízení, kde se rozhodnutí, na rozdíl od rozsudku, nevyhlašuje veřejně. Samotnou nemožnost účastnit se daného úkonu ovšem nelze vykládat tak, že jednotlivci nemají právo na informace o jeho výsledku. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že z právní úpravy neplyne žádné omezení, které by bránilo poskytnout informace jen proto, že jde o nepravomocné rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020,

č. j. 7 As 245/2019-28, body 20 a 23). Paušální vyloučení poskytování veškerých nepravomocných rozhodnutí nemůže ospravedlnit ani nebezpečí, že může dojít k dotčení práv účastníka řízení, ze kterého vzešlo rozhodnutí, o jehož poskytnutí je žádáno. Nejvyšší správní soud totiž v naposledy citovaném rozsudku dokonce dovodil, že pokud i při využití prostředků ochrany, které dává k dispozici zákon o svobodném přístupu k informacím, zůstane právo na informace v kolizi s jiným ústavně zaručeným právem, bude muset správní orgán provést test proporcionality a při tom pečlivě zvážit a odůvodnit, kterému z práv dát v daném případě přednost.

22. V nyní projednávaném případě oba správní orgány zdůrazňovaly rovněž potřebu chránit nestrannost správního rozhodování. Tato úvaha je správná potud, že smyslem § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je zajistit podmínky pro nerušené, nestranné, věcné a odborné rozhodnutí příslušného subjektu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2021, č. j. 17 A 32/2020-31). I správní orgány však musí být připraveny na to, že jejich rozhodovací činnost se ocitne pod drobnohledem občanské společnosti a stane se předmětem veřejné diskuse. Není přitom podstatné, že odvolací orgán může ještě nepravomocné rozhodnutí zrušit nebo změnit. To se totiž může přihodit i u rozhodnutí pravomocného s ohledem na existenci mimořádných opravných a dozorčích prostředků (srov. obdobně výše citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, bod 46). Zákon o svobodném přístupu k informacím neomezuje přístup k informacím obsaženým ve správním rozhodnutí jen proto, že toto rozhodnutí dosud není pravomocné. Nelze vyloučit, že někdy v budoucnu vyvstane situace, kdy by ohrožení nestrannosti rozhodujícího správního orgánu zveřejněním informací z pravomocně neskončeného správního řízení mohlo dosáhnout takové intenzity, že odepření přístupu k informacím obsaženým v nepravomocném správním rozhodnutí by mohlo představovat přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle (ochrany práva přestupce či jiných účastníků řízení na spravedlivý proces). Ale nynější případ žádné takové rysy nevykazuje a rozhodně není natolik výjimečný, aby kvůli němu mělo vůbec smysl začít uvažovat o dotvoření práva.
23. Posledním z důvodů, pro něž povinný subjekt neposkytl požadované rozhodnutí, byla ochrana osobnosti a osobních údajů účastníka přestupkového řízení. Stalo se tak s odvoláním na § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, který zní: *„Informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“*
24. K tomu je v první řadě potřeba uvést, že Nejvyšší správní soud dospěl již v minulosti k závěru, že neposkytnout kopii rozhodnutí o přestupku jen s odvoláním na ochranu osobních údajů je zcela nedůvodným a neproporcionálním omezením práva na informace (srov. rozsudek ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49). Naopak, při jakémkoliv omezení přístupu k informacím je nutno respektovat § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z něj vyplývá, že důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině nemůže vést k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Judikatura Ústavního soudu stojí na názoru, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně. A ústavně zaručené právo na informace není z tohoto pravidla výjimkou.
25. Jakkoliv tedy může žalobkyni požadované rozhodnutí obsahovat i osobní údaje osoby, jejíž věc byla projednávána, případně osob, jichž se rozhodnutí dotýká, neznamená to samo o sobě, že by informaci nebylo možné žalobkyni vůbec poskytnout, jsou-li k dispozici

prostředky, jak dostatečně zajistit ochranu těchto údajů při současném respektování práva žalobkyně na informace. Při poskytování dokumentů je dostatečnou ochranou osobních údajů, které se v nich vyskytují, jejich znečitelnění v autentickém textu. Nelze tedy plošně odmítnout poskytnutí všech informací z přestupkového řízení s odůvodněním, že se na některé z nich vztahuje zákonné omezení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 7 A 3/2002-46, a ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007-75, č. 2202/2011 Sb. NSS).

26. Obsahovalo-li tedy žalobkyní požadované rozhodnutí o přestupku dle názoru správních orgánů osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, bylo jejich povinností, nejsou-li jiné zákonné důvody k odepření informací, kopii rozhodnutí o přestupku žalobkyni poskytnout v podobě, kde by na dokumentu uvedené osobní údaje byly znečitelněny. Až tehdy, kdy by ani proces anonymizace nezajistil dostatečnou ochranu soukromí dotčené osoby, bylo by možné omezit poskytnutí požadované informace zcela. V úvahu před případným odepřením poskytnutí informace přicházel i takový postup, kdy by se žalovaný (či povinný subjekt) dotázal dotčené osoby (zde účastníka řízení o přestupku), zda s poskytnutím svých osobních údajů třetí osobě souhlasí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 10 A 110/2018-29).
27. Správní orgány neuvedly, v čem konkrétně převažuje v daném případě ochrana soukromí dotčené osoby právo na poskytnutí informace. V rozhodnutí, jehož poskytnutí se žalobkyně domáhá, jsou sice uvedeny osobní údaje účastníka přestupkového řízení (včetně registrační značky vozidla), k zajištění dostatečné ochrany soukromí dotčené osoby však evidentně postačovala jejich anonymizace. S přihlédnutím ke skutkovému popisu přestupku v požadovaném rozhodnutí, který je zcela běžným přestupkem na úseku dopravy (překročení povolené rychlosti na úsekovém měření v obci), nelze dospět k závěru, že by poskytnutím informací o skutkových okolnostech případu mohlo dojít k umožnění identifikace účastníka řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, č. j. 43 A 53/2019-79). Žalobkyně ve své žádosti o poskytnutí informace sice neosvětluje, z jakých zdrojů si opatřila informaci o spisové značce řízení, na což poukazoval i povinný subjekt, nicméně je zapotřebí připomenout, že nebylo povinností žalobkyně takovou informaci uvádět, neboť se nejedná o zákonem stanovenou náležitost žádosti o poskytnutí informace (§ 14 zákona o svobodném přístupu k informacím).
28. Závěrem lze shrnout, že zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neumožňuje povinnému subjektu odmítnout žádost o informace jen proto, že žadatel se chce seznámit s nepravomocným správním rozhodnutím. Nejedná se o „novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu“ (§ 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím) – jednak jde v tomto případě o rozhodnutí samotné, nikoliv o pouhý podklad pro jeho vydání, a jednak vydáním rozhodnutí, byť zatím nepravomocného, je jeho příprava ukončena a důvod pro ochranu podkladových informací tím zaniká. Důvody, proč povinný subjekt informace z pravomocně neskončeného správního řízení neposkytne, však mohou spočívat v jiných okolnostech, např. v ochraně osobních údajů účastníků řízení (§ 8a zákona o svobodném přístupu k informacím). V takovém případě ovšem musí povinný subjekt ve svém rozhodnutí o odmítnutí žádosti odůvodnit, proč zájem na ochraně soukromí převažuje v daném případě nad právem na informace, a musí také zvážit, zda by k ochraně účastníků řízení nestačilo jejich osobní údaje z rozhodnutí vyloučit a poté poskytnout žadateli rozhodnutí v anonymizované podobě (§ 12 zákona o svobodném přístupu k informacím).

29. To znamená, že žalovaný (ani povinný subjekt) nepostupoval správně, pokud žalobkyni požadovanou informaci (rozhodnutí o přestupku) neposkytl. Před soudem neobstál žádný z důvodů, o něž správní orgány opíraly svá rozhodnutí, tj. že žalobkyně není účastníkem řízení, nelze poskytnout nepravomocné rozhodnutí, neboť se jedná o novou informaci vzniklou při přípravě rozhodnutí, je nutné chránit nestrannost správního orgánu, a že je nutné chránit osobní údaje dotčené osoby.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud přistoupil k tomu, že spolu se zrušením napadeného rozhodnutí zrušil též rozhodnutí prvního stupně. K takovému kroku může soud přistoupit i bez návrhu ze strany žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 - 70).
31. S ohledem na to, že soud neshledal důvody pro odmítnutí žádosti, nařídil povinnému subjektu Městskému úřadu Velké Meziříčí poskytnout žalobkyni požadované informace (§ 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím) ve lhůtě podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, a to po vyloučení těch osobních údajů, u kterých o to v soudním řízení požádala sama dotčená osoba (účastnice přestupkového řízení), tj. data narození a adresy bydliště osoby obviněné z přestupku. S poskytnutím ostatních osobních údajů, tj. zejména svého jména a příjmení a registrační značky vozidla, vyslovila dotčená osoba v soudním řízení souhlas.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující náklady nevyčísliła, soud proto vyšel z obsahu soudního spisu. Žalobkyně byla při podání žaloby zastoupena, následně její právní zástupce ukončil činnost a v řízení své zájmy hájila žalobkyně jako nezastoupený účastník. Zástupce strany žalující učinil celkem 2 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], a jedno písemné podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Nárok na náhradu DPH právní zástupce nevznese; navíc soud ověřil ze systému ARES, že zmocněný advokát byl plátcem DPH pouze do 31. 12. 2022, přičemž výše zmíněné úkony právní služby učinil až po tomto datu.
33. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 6 800 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 9 800 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 8. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu